

Η Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού στην Κέρκυρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή, 7 Σεπτεμβρίου 2025, προ της Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στην ενορία της Αγίας Τριάδος στην κωμόπολη των Αργυράδων Νοτίου Κερκύρας.

Στην εν λόγω ενορία διακονεί επί σειρά πολλών ετών ο πρωτ. Αριστείδης Κουλούρης, ο οποίος εργάζεται άοκνα για την ανάπτυξη της ενορίας. Πέραν του εφημερίου, τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν ο Ιεροκήρυκας Νότιας Κερκύρας, Αρχιμ. Σεραφείμ Λινοσπόρης, ο πρωτ. Δημήτριος Κουλούρης και οι Διάκονοι του

Σεβασμιωτάτου, π. Ευσέβιος Πανδής και π. Αντώνιος Ρόντος. Τόσο κατά τον όρθρο όσο και κατά τη Θεία Λειτουργία, έψαλλε με ιδιαίτερη μουσική αρτιότητα πολυφωνική χορωδία.

Κατά την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος έλαβε αφορμή από την ευαγγελική περικοπή της ημέρας εκ του Ευαγγελιστού Ιωάννου και συγκεκριμένα από το στίχο «Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσεν τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων ἐν αὐτῷ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». Αρχικά, ο κ. Νεκτάριος εξήγησε ότι αυτή η εικόνα εκ της Παλαιάς Διαθήκης που χρησιμοποιεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, αποτελεί μία προτύπωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Στη συνέχεια, εξήγησε ότι ο κόσμος νίκησε το θάνατο δια του Τιμίου Σταυρού παρά το γεγονός ότι ο Θεάνθρωπος Κύριός μας Ιησούς Χριστός, επάνω στο σταυρό έπαθε, απέθανε, ετάφη και ανέστη για τη δική μας σωτηρία ώστε να καταργήσει το δικό μας θάνατο. Όταν ο καθένας ατενίσει και ζήσει το μυστήριο του Τιμίου Σταυρού, τότε ζει και την αληθινή ανάσταση. Ο θάνατος είναι ο έσχατος εχθρός για τον άνθρωπο όπως η ασθένεια και η πείνα που έρχονται να τον καταβάλουν. Όμως, η πίστις δίνει τη δυνατότητα στον καθένα να υπερβεί όλα αυτά. Από την άλλη, όπως ερμηνεύουν και οι Άγιοι Πατέρες, ο θάνατος είναι μία μεγάλη

ελεημοσύνη του Θεού προς τον άνθρωπο διότι όσο ζούμε στην παρούσα ζωή συνεχίζουμε το έργο της αμαρτίας, της πτώσεως. Ο άνθρωπος είναι αδύναμος και παρασύρεται. Έτσι, λένουν οι πατέρες ότι δόθηκε ο θάνατος «ίνα μή τό κακόν άθανατον γένηται», καθώς αν είχαμε την αθανασία, τόσο της ψυχής όσο και του σώματος, όπως μάς είχε χαρίσει ο Θεός εξ' αρχής πριν την πτώση των Πρωτοπλάστων, τότε το κακό θα ήταν αιώνιο εν τω προσώπω ημών. Με το σωματικό θάνατο σταματά να ενεργεί η αμαρτία. Όμως, η ζωή μας δεν τελειώνει καθώς δε νοείται ψυχικός θάνατος για τον πνευματικό άνθρωπο που ζει και αντιλαμβάνεται την υπόσταση την ψυχική στη ζωή του. Η ψυχή ζει αιώνια και δι' αυτής επικοινωνούμε με τον ουρανό. Δια της ψυχής και δια των εκδηλώσεών της, χρησιμοποιώντας το λόγο, το συναίσθημα, την αγάπη, επικοινωνούμε αλλήλοις. Αυτά δεν εκλείπουν με τον σωματικό θάνατο. Χωριζομένης της ψυχής από το σώμα, το μεν σώμα το οδηγούμε στον τάφο, αλλά αυτό δεν είναι το τέλος. Είναι πορεία αιωνιότητας. Αυτήν την αθανασία την οποία ζει ο καθένας μας, τη χάρισε στον άνθρωπο ο φιλόανθρωπος Θεός, ο οποίος μάς έδωσε όλα τα αγαθά τα πνευματικά για να επικοινωνούμε με την ψυχή μας, με το πνεύμα μας, με το λογικό μας, με την ελευθερία μας, να επικοινωνούμε ψυχικά και πνευματικά εις τον αιώνα.

Έτσι, ο Κύριός μας, ο οποίος ανέβηκε στο Σταυρό και θυσιάστηκε, μάς προσέφερε την καταλλαγή από την αμαρτία, μάς απήλλαξε από αυτήν. Πρώτα ήμασταν δεσμευμένοι. Δια του τιμίου αίματός Του εκχύθηκαν όλα τα ελέη του Θεού. Δια αυτών ο καθένας μας ζει το έλεος του Θεού. Χωρίς αυτό θα ήμασταν σε δεινή θέση, τόσο ψυχική όσο και πνευματική. Βεβαίως, το τελευταίο και μεγαλύτερο έλεος είναι η Ανάσταση. Δε θα ζήσουμε μόνο ως πνευματικά όντα, αλλά με την Ανάσταση εκ των νεκρών θα ζήσουμε μαζί με το σώμα που θα ενωθεί με την ψυχή στην κοινή Ανάσταση. Αυτή είναι η ελπίδα της Αναστάσεως. Η υπέρβαση του θανάτου έγκειται, ακριβώς, στη θεώρηση όλων αυτών.

Ο Μωυσής, στην έρημο, όταν ελευθέρωσε και πήρε το λαό του Ισραήλ μακριά από τη δουλεία της Αιγύπτου, κατ' εντολήν του Θεού, τότε, στην πορεία προς τη Γη της Επαγγελίας έζησαν πολλούς πειρασμούς. Ένας από αυτούς ήταν τα δαγκώματα από τα φαρμακερά φίδια. Εκεί, ο φιλόανθρωπος Θεός αποκάλυψε στο Μωυσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο φίδι, να το τοποθετήσει επάνω στο ραβδί του και να το σηκώσει μπροστά. Όσοι θα είχαν το βλέμμα τους στραμμένο σε αυτό το σημείο θα λυτρώνονταν από τα φίδια, από αυτόν δηλαδή τον πειρασμό. Αυτό

αποτελεί προτύπωση του Τιμίου Σταυρού.

Όποιος προσβλέπει στο Σταυρό του Κυρίου μας, σώζεται και ουκ αποθνήσκει. Ακόμη, ο Μωυσής τούς έδωσε την ισχυρή πίστη να πορευτούν. Τα φίδια τα φαρμακερά, ήταν σαν το φίδι του πειρασμού των Πρωτοπλάστων. Για εμάς, ο όφιος είναι η αμαρτία στις διάφορες μορφές της όπως η φιληδονία, η πλεονεξία και άλλα πολλά. Μέσω των παθών λαμβάνουμε το δικό μας δάγκωμα του φιδιού της αμαρτίας, δηλαδή του διαβόλου. Μόνο δια του Τιμίου Σταυρού και του Τιμίου Αίματος του Κυρίου μας μπορούμε να σωθούμε. Καθώς η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει για ακόμη μία φορά το σημείο του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, μάς προσκαλεί όλους μας να προσέλθουμε, να στρέψουμε τα βλέμματά μας και την καρδιά μας, να πάρουμε δύναμη να πορευθούμε μέσα σε αυτή τη ζωή και να αγωνιστούμε ενάντια στις πολλές θλίψεις και δοκιμασίες που μάς επιφυλάσσει. Όμως, δια του Τιμίου Σταυρού και της αγάπης δυνάμεθα να βρούμε τη λύτρωση και την καταλλαγή μας.

Στο τέλος, ο κ. Νεκτάριος εξέφρασε τη χαρά του που βρίσκεται στην ενορία της Αγίας Τριάδος και λειτούργησε στον εν λόγω περικαλλή Ιερό Ναό. Ακόμη, εξήρε το έργο του π. Αριστείδου και ευχαρίστησε την όμορφη χορωδία. Κλείνοντας, ευχήθηκε να ευλογεί άπαντας ο Θεός και να έχουν όλοι ένα πνευματικά καρποφόρο Φθινόπωρο.

